

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.137/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe.; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Veszprém Vármegyei Rendőr-főkapitányság (8200 Veszprém, Bajcsy-Zsilinszky utca 2.)
Az alperes képviselője:	dr. Molnár Ibolya Paula kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.701.132/2023/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. július 1-jétől 2022. március 31-ig tartó időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) a helység1 Rendőrkapitányság állományában körzeti megbízott csoportparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. Az alperes a rendőrkapitányság illetékességi területén a felperes működési körzetét (helység2, helység3, helység3-helység4) is magában foglaló körzeti megbízotti csoport működési körzetet alakított ki. A felperes a peresített időszakban rendszeresen végzett a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozóan a fenti körzeti megbízotti működési körzetén és a körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívül járőri, járőrszolgálati és egyéb (átkísérési, rendezvénybiztosítási) feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszak vonatkozásában bruttó 260.892 forint megbízási díj és annak késedelmi kamatai megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § a), b) és c) pontjait egyaránt megjelölte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 260.892 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntésében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjaira és (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (1)-(2), (4) bekezdéseire, valamint a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 18., 21-22. és 24-25. pontjaira hivatkozott. Megállapította, hogy a felperes által napi rendszerességgel, a működési körzetén és a körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívül ellátott járőr és egyéb feladatok nem tartoztak a szolgálati beosztásához. Az alperes azzal, hogy a felperest a körzeti megbízotti működési területén kívül foglalkoztatta, illetőleg kísérőőri feladatokra is igénybevette, megsértette a vonatkozó előírásokat. A felperes az ellátott többletszolgálat ellentételezéseként megbízási díjra jogosult; ennek havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg, miután ezen mértéket alaposnak, a többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését,

a Hszt. 71. § (1), (5)-(6) bekezdéseit, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 35. § (3)-(4), (6)-(7) bekezdéseit, továbbá téves értelmezésként a KMB Szabályzat egyes rendelkezéseit hivatkozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, ám annak alapján téves jogértelmezésre jutott. Érvelése szerint jogszerűen alakította ki azon gyakorlatot, hogy megbízási díjat kizárólag azon időszakokra fizet a helyettesítők részére, amikor azok a más munkakörébe tartozó feladatokat tartósan, azaz a 30 napot meghaladó egybefüggő időtartamon túl, folyamatosan, a helyettesített személy tényleges feladatkörében eljárva, valóban többletmunkával látják el. A KMB Szabályzat tartalmazza azokat a feladatokat, amelyek ellátására a körzeti megbízott nem osztható be; a járőrözési feladatok nem tartoznak ezen munkaköri feladatok közé. Ezen túlmenően a KMB Szabályzat engedélyezi az ideiglenes csapatszolgálati századba történő beosztást, illetőleg a körzeti megbízott távolléte esetén a rendőri jelenlétet elsősorban a körzeti megbízotti csoportból kijelölt körzeti megbízottal kell biztosítani, vagyis a körzetek közötti átjárás megengedett. Hangsúlyozta, hogy a járőr, járőrvezető, járőrparancsnoki és körzeti megbízotti feladatkörök átfedést mutatnak. A felperes a körzeti megbízotti körzeten kívüli, „járőr jellegű” szolgálati feladatokat túlnyomórészt a körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó munkaköre helyett, az aznapra meghatározott „egyéb” szolgálati feladatként hajtotta végre, amely számára többletfelelőséggel nem járt, többletterhet nem okozott; vonatkozásában tehát a Hszt. 71. § (1) bekezdésében hivatkozott megbízás esetei nem álltak fenn.

[5] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az alperes fellebbezésében a járőrfeladatok rendszeres ellátását nem vitatta, őt a körzeti megbízotti beosztása ellátása alól a munkáltató nem mentesítette; emiatt el kellett végeznie a saját és a járőri beosztáshoz tartozó feladatokat is. Hangsúlyozta e beosztások különbözőségét. Állítása szerint az alperes nem igazolta, hogy a működési körzeten kívüli feladatellátás vonatkozásában a foglalkoztatása a KMB Szabályzatban foglaltaknak megfelelően történt. Az alperes különleges jogrendre, illetőleg fokozott ellenőrzés elrendelésére történő hivatkozását sem fogadta el.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[6] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[8] Az alperes az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól; a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést, ekként az elsőfokú bíróság által megállapított összegszerűséget nem vitatta, ezért azt az ítéltábla sem érintette,

ebben a körben vizsgálódnia nem kellett. A felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott a Pp. 346. § (5) bekezdésének, továbbá a BM rendelet 35. § (6) bekezdésének megsértésére, azonban ezzel összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e normákkal összefüggésben nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Mindezekon túlmenően az ítéltábla rámutat, hogy az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, így a KMB Szabályzat egyes rendelkezéseinek (vagy egészének) helytelen értelmezésére történő hivatkozás önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés], ezért a másodfokú bíróság a KMB Szabályzat fellebbezésben felhívott részletszabályaival kapcsolatos álláspontját csak az eldöntendő jogkérdés (a kereseti igény jogalapjának fennállása) megítéléséhez szükséges mértékben ismertette. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel – az indokolás kiegészítésével – a másodfokú bíróság is egyetértett.

[9] Az elsőfokú bíróság a marasztalás jogalapját nem jelölte meg egyértelműen, ugyanakkor ítéletének indokolásából egyértelműen kiolvasható, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés egyes pontjai közül a c) pont szerinti törvényi feltételek fennállását vizsgálta és állapította meg. A másodfokú bíróság ennek megfelelően az ítélet indokolását kiegészíti azzal, hogy az ítéleti marasztalás jogalapja pontosan a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése.

[10] A felperes kereseti igényét a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-b) pontjaira is alapította. Az elsőfokú bíróság ítéletéből egyértelmű, hogy a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladat ellátását vizsgálta, ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztás ellátását, illetve szolgálati beosztása ellátásában tartósan akadályozott személy helyettesítését nem állapította meg. Miután ítéletét a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre alapította, és a felperes kereseti igényét e szerint jogszerűnek találta, a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és b) pontjai szerinti feltételek fennállását vizsgálnia nem kellett. Indokolásában ugyan nem adott számot arról, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-b) pontjai szerinti tényállások vizsgálatát mely okból mellőzte, ez a hiányosság azonban a per érdemi eldöntésére kihatással nem volt.

[11] A fentiek szerint a felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, tekintettel arra, hogy az alperes álláspontja szerint a felperes által ellátott feladatok a beosztásának részét képezték, azok többletfeladat jellege nem támasztható alá. Az ezzel kapcsolatos megállapítások az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartoznak, és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadnak, amely jogértelmezéseket azonban a Kúria a fellebbezésben felvetett jogszabálysértés-állítások esetében elvégezte.

[12] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban a munkáltató részéről nem lehet önkényes; csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes körzeti megbízott beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás. A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaptól eredően jogellenes az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak (Kfv.VII.39.525/2021/3.), ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. A Kúria következetes gyakorlata értelmében, ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja (a körzeti megbízott) hosszabb időszakon át rendszerszintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízott működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.076/2022/4., Kf.VII.45.006/2022/4.).

[13] Jelen ügyben a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, nem tartoztak a felperes kinevezés szerinti beosztásához. Az elsőfokú bíróság a becsatolt és az alperes által nem vitatott felperesi kimutatás szerint helyesen következtetett a többletfeladat ellátására. A KMB Szabályzat 24. pontja alapján a körzeti megbízott járőrvezetőként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen osztható be, ám az alperes nem bizonyította, hogy a felperes beosztása a KMB Szabályzat rendelkezései szerint valósult meg. Azt sem támasztotta alá, hogy a felperes működési körzetén kívül, de a csoportműködési körzetben ellátott járőri és egyéb többletfeladatai miként felelnek meg a KMB Szabályzat – különösen 15. és 24. pontjaiban foglalt – rendelkezéseinek. A közrendvédelmi szakterületért felelős vezető köteles a közös közterületi szolgálatot úgy szervezni, hogy a feladatellátás – a KMB Szabályzat 21-22. pontjában meghatározottak kivételével – a körzeti megbízott működési körzetében történjen. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrszolgálati és egyéb feladatokat a körzeti megbízott működési körzetén és csoportműködési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 37. pontja sem, mert ezek a feladatok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartozó (közterületi tevékenységének részét képező) feladatok. Az a körülmény, hogy a felperes a működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, nem jelenti egyben azt, hogy a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem jogosult. A felperest a peresített időszakban rendszeresen osztották be a körzeti megbízotti és csoportműködési körzeten kívül elvégzendő feladatokra, ezért az alperes megalapozatlanul hivatkozott a KMB Szabályzat 21. pont b)-c) alpontjai alapján arra, hogy a fokozott ellenőrzések és a különleges jogrend időszakában a körzeti megbízott működési körzeten kívüli járőri és egyéb tevékenysége megbízási díjra nem jogosít. A veszélyhelyzet miatti

személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenység ellentételezése alóli mentesülésre nem adnak alapot (Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4.).

[14] A fentiek szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által rendszeresen végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhető, amely a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosít.

[15] Az alperes alaptalanul hivatkozott a BM rendelet 35. § (3)-(4), és (7) bekezdéseinek megsértésére is. Az eredeti szolgálati beosztás mellett végzett és abba nem tartozó feladatok rendszeres ellátása az alperes által sem vitatott felperesi feladatkimutatás adatai szerint a harminc napot egyértelműen meghaladta, a BM rendelet 35. § (7) bekezdése pedig kizárólag a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazása esetén bírt volna jelentőséggel – az elsőfokú bíróság megállapítása szerint ugyanakkor a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult megbízási díjra –, ezért a fellebbezés e hivatkozásai, figyelemmel az elsőfokú döntés indokaira, irrelevánsak.

[16] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. A perköltség mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[18] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 20.871 forint.

[19] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[20] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 12.

dr. Rác Krisztina s.k.	dr. Bicskei Ildikó s.k.	dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró